Friedrich Wilhelm Krummacher

Guds moderhjerte

Oversatt til norsk
Gamle stier · gamlestier.no

Friedrich Wilhelm Krummacher: *Guds moderhjerte*.
Tekstene er frie fordi forfatterne døde for mer enn 70 år siden. Oversettelsene er eget arbeid.
Bibelsitatene er fra Norsk Bibel 88/07.
Boka kan leses, skrives ut og deles fritt. Den nyeste utgaven finnes alltid på gamlestier.no.
Utgave 25. november 2026.

Innhold

Guds moderhjerte 1
Om Friedrich Wilhelm Krummacher 9

Guds moderhjerte

> Sion sa: Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg. Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg. (Jes 49,14–16)

Å, for et ord, for et makeløst løfte! Se, her står et frukttre ved kilden. Allerede fra de eldste tider har mange tusen pilegrimer ristet gylne frukter ned fra det – og ennå i dag grønnes det, blomstrer og bærer frukt, og bladene visner ikke. Bare rist det, dere bedrøvede sjeler – her regner det manna!

La oss se nærmere på dette guddommelige ordet. Vi skal tenke over tre ting: Sions bygning, Sions klage og Guds løfte.

I. Sions bygning

Sion – slik kalles den sanne kirke i vår tekst, Guds due, født av vann og Ånd. Andre steder kalles den Jerusalem, og svært ofte, som dere vet, en bolig eller et telt. Kort sagt sammenlignes den med en bygning, slik også Peter sier: «Bli også selv oppbygd som levende steiner til et åndelig hus» (1 Pet 2,5).

Det er et rikt og mangfoldig bilde av den sanne menighet. Spør vi først etter byggmesteren, sier det seg selv at det bare er én. Han som bygde verden, har også grunnlagt den sanne kirke, som bærer navn etter hans egen by.

Planen til den er eldre enn verden. Før noe var blitt til, sto den allerede ferdig tegnet i detalj på pergamentet der Gud skrev sitt evige råd. Bygningens høyde, omfang og bredde var nøye oppmålt, tiden da den skulle stå ferdig, var nøyaktig beregnet, steinene var talt, og stedene der den skulle lide skade, var fastsatt.

For seks tusen år siden tok den kjære Gud til med bygningen, og ennå i dag er arbeidet i gang etter den evige planen og grunntegningen. Herren bygger alene, ja, helt alene; ingen fremmed får blande seg inn.

Vil en av oss arbeide med, utretter det ingenting. Vil han bruke oss til bygningen, knuser han først armer og ben på oss, så vi slett ikke makter noe, og vrir hofteskålen vår av ledd, slik han en gang gjorde med Jakob. Bare slik kan vi bli til nytte. Han vil bygge alene, og templet skal la seg bygge. Han våker nidkjært over sitt navns ære.

Spør vi etter grunnvollen for den sanne kirke, kommer Paulus oss straks i møte med svaret: «Ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus» (1 Kor 3,11). Gudmennesket er grunnvollen. Men byen er bygd

i den formen Jakob tegnet med hendene da han velsignet Efraim og Manasse: Den er en korskirke, og fundamentet er den korsfestede Kristus.

Der en har en annen Kristus enn ham Johannes taler om – «Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!» (Joh 1,29) – og der blodsborgen og hans fyllestgjørende offer mangler, og blodet som renser fra all synd, der kan det nok finnes en kirke, men ikke et «Herrens hus».

Den sanne kirke hviler på Kristus. Men ikke på den Kristus som også en Pilatus lar vederfares rett – «Jeg finner ingen skyld hos ham» (Joh 18,38) – og heller ikke på den Kristus som en vantro filosofi og skjønnhetsdyrkelse gjerne tåler. Nei, den hviler på den Kristus som er og blir «for jøder et anstøt og for hedninger en dårskap» (1 Kor 1,23).

Så ser vi på selve bygningen. Den består av steiner, ja, av levende steiner. For steiner er vi alle av naturen: harde, kalde steiner, døde for det sanne liv og holdt nede mot jorden av vår skylds tyngde.

Hvor mange har ikke allerede år etter år sittet på disse benkene! Det er blitt spilt på fløyte for dem, men de ville ikke danse; det er blitt sunget klagesanger for dem, men de ville ikke gråte. Det har regnet og skint på dem, snødd og haglet, lynt og tordnet – men de er like harde og uforandret som før. Er ikke det berg og steinnatur?

Gud være lovet at det finnes en som kan vekke opp barn for Abraham, selv av steiner! Og nettopp disse ubøyelige, motstridige materialene har han valgt ut til å bygge sitt åndelige tempel av, for å vise hvor stor hans kunst er. Ikke engler og himmelske hærskarer, heller ikke den falne morgenstjernen, djevelen. Nei, Adams barn, som er sunket ned i nød og elendighet, er steinbruddet han henter materialet fra når han reiser Sions murer.

Som alt det andre har han også selv tatt på seg arbeidet som steinbryter. Hans svenner, predikantene og evangelistene, bryter ikke løs den minste stein. For det er han som taler ordet gjennom dem og fører hammeren i deres hånd. «Er ikke mitt ord som en ild, sier Herren, lik en hammer som knuser berg?» (Jer 23,29)

Den store byggmesterens arbeid i dette steinbruddet er ikke ensformig, men svært mangfoldig. Noen steiner løsner litt etter litt, på en mildere måte, etter lang forberedelse – slik Maria, Lasarus og Marta. Andre blir hamret løs; da går det fortere, men også mer følbart og med sterk smerte – som Peter, Nikodemus og flere. Andre igjen blir sprengt løs, som med krutt og ild, slik Paulus på veien til Damaskus og fangevokteren – det smeller, og steinen er brått løs.

Fra det øyeblikket, min bror, da mennesket blir en fattig synder som i botskampen får øye på at all hans moral kommer fullstendig til kort, er han løs og ute av bruddet. Gud har brutt ham løs, og nå er han helt annerledes enn steinene som ennå sitter fast: Han er blitt en levende stein, vakt til ettertanke og bønn til Gud.

Denne steinen holder byggmesteren nå i arbeid i verkstedet sitt. Han hogger den til med ordets hammer, sliper den på prøvelsenes slipestein og murer den så inn i tempelveggene på grunnvollen Kristus – med den sanne tros faste kalk og kitt, som han selv blander. «I hans land skal det reises hellige steiner,» spår

Sakarja (jf. Sak 9,16), og hos Esekiel sier Herren: «Jeg har sagt deg, Tyrus, på Guds hellige fjell, at du prunker blant de levende steiner!» (jf. Esek 28,14)

Ser vi enda nærmere på bygningen, legger vi merke til en beundringsverdig enhet og likhet mellom de levende steinene. Hvor de enn kommer fra – fra Europa eller Asia, fra hvite eller svarte, fra ville eller dannede folk –, så snart de er satt inn i templet, ser de alle på seg selv som like.

Alle er bestenket med blod. Alle er svarte i verdens øyne og enda svartere i sine egne, men i Guds øyne er alle rene som liljen og hvitere enn snø. Uten unntak er de knuste sjeler, ydmyke mennesker, fremmede i Mesjek, Guds pilegrimer uten blivende sted, som søker den by som kommer.

Alle har de trengsel i verden, og hver og en lengter og venter for sin del på barnekåret, det vil si på legemets forløsning. Salige er de nok – men i håpet. Alle er de ett legeme og én Ånd, alle kalt med ett håp i sitt kall. De har alle én Herre, han som seiret på korset; én Far, han som i Lammets blod er blitt forlikt med dem; én tro, for alle søker de sitt liv utenfor seg selv, i Kristus; én dåp, dåpen til den andre Adams død.

Det er den sanne kirkes enhet: full enhet i vesen, men stor forskjell i form og nådegaver. «Man skal si om Sion,» sier David, «at alle slags folk blir født der» (jf. Sal 87,5). Alle er født av Gud – det er enheten; men ellers er de ulike. «Se,» sier Herren hos Jesaja til sin kirke, «jeg legger dine byggesteiner i spydglans, og bygger grunnmuren din med safirer. Dine murtinder gjør jeg av rubiner, dine porter av karfunkelsteiner, og hele din ringmur av dyre steiner» (Jes 54,11–12).

Ja, edelsteiner er de alle. Men der, kunne en si, er en grønn smaragd: Håpet er hovedtrekket i hans karakter. Hos en annen er det kjærligheten, og han er en rød rubin. Hos en tredje er det barnlig enfold og ydmykhet; han er en blå safir. En fjerde er en klar krystall som stråler av visdom og innsikt, og så videre.

Den ene er ettertenksom i åndelige ting og innadvendt, den andre er apostolisk og virksom utad. Den ene er et diebarn i Kristus, den andre en ung mann i ham, og den tredje en far i Herren. Den ene er kommet til Kristus på én måte, den andre på en annen.

> Slik virker Ånden da, alt som det ham behager – en ulik glans en ser; men når hver stein til slutt sin rette plass inntar, Guds tempel fullført er.
> O himmelby! De tusen slags edelsteiner som glitrer i deg med prakt, er den sanne kirke, Guds menighet alene, her kledd i ringhets drakt.

II. Sions klage

Vi kjenner Sion, Herrens bolig. «Herren elsker Sions porter,» sier David (Sal 87,2). Men hvor trofast og inderlig han elsker den, ser Sion ikke ut til å vite. For Sion klager: «Herren har glemt meg, Herren har forlatt meg.» Å Sion, klag heller over deg selv! Om du trodde, skulle du se Guds herlighet.

Riktignok kan det komme tider da ingenting synes bedre grunnet enn denne klagen. På Noahs tid grep hele verden til våpen mot Gud og hans salvede, og Herrens folk var smeltet sammen til en eneste familie. Kongene av Abrahams ætt falt fra Herren, og de utvalgtes knær bøyde seg for Moloks og Baals altere.

Babels konge sto i jernstøvler på Salems ruiner, og den store fienden Antiokus satte ødeleggelsens styggedom på Guds alter, mens Guds bøker ble revet i

stykker og brent. Senere la det pavelige mørket seg over kirken, og – enda verre – en ugudelig visdom begynte å rope sitt «Korsfest!» mot herrenes Herre.

Å, hvem kunne i slike tider klandre Sions datter for at hun hengte harpen sin i piletreet, kledde seg i sorg som en enke og brøt ut i klageropet: «Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg!»?

Og hvordan er du til sinns nå, du jomfru Israel? Ja, nå er det igjen en velbehagelig tid. Du står på dine tårn, du vekter, og ser deg omkring for å se hvordan det står til med bygningen – og se, det står herlig til! Herfra og derfra, fra mange steder og kanter, hører du igjen et hosianna lyde: Hosianna for ham som kommer i Herrens navn! I landet, der det var stille og sorgfullt, er det igjen vakt et vitnesbyrd og en lovprisning – et vitnesbyrd om ham som er din kjærlighet.

Det blodrøde korsbanneret blir igjen foldet ut. Ildgnister regner på ny fra høydene, folket begynner å tale profetisk, de gamle har drømmer og de unge ser syner. Nå kan du ikke annet enn ta harpen ned fra grenen og synge en lovsang for Herren og en trossang mot denne verdens fyrste.

Men om noen spurte deg: «Vekter, er natten forbi?», måtte du nok svare med tårer: «Selv om det gryr av dag, er det likevel natt. Spør dere allerede nå? Omvend dere først i sannhet, og kom så igjen og spør!» (jf. Jes 21,11–12) Du må tenke på at du i grunnen fortsatt bare er Jakob, den lille, usle makken, og som en ensom hytte på fjellet.

Tenk på at Sions gater fremdeles ligger øde på tusen steder, at prestene sukker og jomfruene er sorgfulle. Se på de tallløse skarene av leiesvenner på og omkring prekestolene, som overalt fremdeles fører folket vill, forbi Golgata og inn i forbannelse og jammer. Se på de millioner av villfarne sauer som ikke hører den store hyrden til, og som skal dø, dø den evige død – og en skjønner ikke hvorfor!

Når du ser på dette mørket omkring deg, blir nok hjertet ditt knust igjen, og den gamle, bitre klagen kommer på nytt på tungen din: «Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg.»

Men selv om Sion som helhet, den sanne menighet som menighet, ikke våger å tre fram for Gud med denne klagen i vår tid, vet jeg likevel at den ikke er forstummet i Sion, i hjertet hos den enkelte som hører Sion til. Jeg går stille omkring blant dere, Guds barn, og å, sukk hører en nok fra alle kanter! Snart her, snart der lyder det: «Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg.»

Her sitter en fattig toller for seg selv og gråter. Han slår seg for brystet og roper: «Gud, vær meg synder nådig!» (Luk 18,13) Ennå har han ikke funnet fram til Frelserens armer og hjerte, og derfor tenker han: «Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg.»

Der ligger en stridsmann i hard kamp mot synden og dens far. Men tross all sin anstrengelse makter han ikke å temme uhyret; stadig vokser det fram nye hoder, og den stakkars stridsmannen roper mens han segner: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» (Sal 22,2)

Her sitter en fattig sjel i tunge anfektelsers mørke. Fryktelig tvil og stygge, angstfylte tanker får hele kroppen til å skjelve. Den tviler på sin nådestand,

tviler på Kristus og hans kjærlighet, og fra hjertets dyp bryter klagen utålmodig løs: «Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg!»

En annen igjen har lenge, lenge vansmektet i ytre trengslers ild, og Herren drøyer med sin hjelp. Fienden fryder seg og roper: «Hvor er din Gud?» (Sal 42,11) Og å, hans Gud vil ikke vise seg. Herrens føtter blir skjult i de dype vann, og hans hode er hyllet i skyer, så selv vennene sier: «Hadde du vært from, ville ikke Gud ha latt dette komme over deg.» Og den hardt prøvede begynner å jamre og klage: «Herren har forlatt meg!»

Nok – årsakene kan være hva de vil, men klagen «Herren har glemt meg» finnes blant oss, ikke sant? Kjære medforløste! I dette eller hint hjertet bor den, i det ene eller det andre kammeret vil den lyde når tiden kommer. Kanskje vil den stige opp fra manges leie blant dere i nattens stillhet, når alt er stille og menneskene sover – med tårer og høye rop.

Så kom da sammen, dere sjeler som er bekymret på gudfryktig vis. For den som er bedrøvet på verdens vis, gjelder ikke vår preken. Kom sammen! Tro ikke at jeg vil begynne å refse dere for deres vantro. Nei, det er ikke min sak når ikke engang Herren refser dere. «Så vil du altså trøste oss?» Nei, kjære sjeler, ikke jeg – hva skulle det nytte? Men jeg har med meg en annen som vil trøste, og som kan det. Se, det er den allmektige Gud selv!

Han har sett deres sorg, og hans inderlige barmhjertighet bruser mot dere, hans gråtende barn. Der står han. Å, se hvor mildt hans ansikt er! Se glansen av den ømmeste kjærlighet som stråler omkring ham, se disse åpne, utstrakte farsarmene, og hør, hør hvordan det barmhjertige hjertet hans slår! Han har et ord å si til dere. Å, frykt ikke: Det er et ord som på én gang vil forvandle sjelens mørke natt til en lys morgen.

III. Guds løfte

«Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg.» Å, for et tilrop, for en nådig trøst! Gransk disse ordene, kjære sjel, fordyp deg helt i dem, la ingen stavelse gå upåaktet hen – og si så om ikke dette er trøst!

Ikke sant: Allerede det er en stor, en svært stor salighet å kunne knele i taus ærefrykt for den Allmektige og i sannhet si til ham: «Min Gud, min Gud!» Men enda saligere er det å kunne tre fritt og åpenhjertig fram for ham og våge å kalle ham «Abba, Far, kjære Far».

Men legg merke til at det er som om den kjære Gud også har tenkt på dette: Når vi står overfor en kjær far, holder en viss ærefrykt oss likevel litt tilbake, så vi ikke helt kan være fortrolige, barnlige, åpne og hengivne. Og en mor tiltror vi vanligvis, om ikke større kjærlighet, så i alle fall mer ømhet, og derfor kan vi nærme oss henne friere og mer utvungent.

Og se nå! Av øm omtanke for denne menneskelige følelsen trer han fram for deg – som din far? Å nei, ikke bare det! Han vil også – å, kan du høre det uten tårer? – han vil også være din mor; ja, din mor!

I vår tekst sammenligner Herren seg med en mor. Og at han gjør det – hvor stort er ikke det! For en kjærlighet det ligger i det, for en ømhet og for en trøst

for deg, du bedrøvede sjel! Nå skal du ikke lenger tenke at du hører en annen til, eller at Gud bare har tatt deg til seg i barns sted. Riktignok var også det noe stort. Men nå sier Gud deg enda mer: Han er din mor, som har født deg.

Født? Ja, slik er det! For hvor kommer den nye skapningen i deg fra, selv om den ennå bare er et lite barn? Er den ikke født av Gud, slik Johannes sier? Se, så nær er du i slekt med ham, du nyfødte! Gud din mor! Å, for en søt tanke!

Se, det er en mors armer som omfavner deg, et morshjerte du hviler ved, og morsøyne som våker over deg. En mor leder deg – å, hvilken kjærlig ledelse må ikke det være! En mor bærer deg – hvor omsorgsfullt blir du ikke båret!

En mor pleier deg, gir deg mat og lesker deg. Vil du da fortsatt spørre: Hva skal jeg spise, hva skal jeg drikke? En mor bader og vasker deg – å, hvor yndig vil hun ikke pynte sitt lille barn og kle det i vakre klær! En mor tukter deg – altså en mor som selv kjenner mer smerte enn barnet når hun må tukte det.

En mor trøster deg, slik også Herren sier: «Som en mor trøster sitt barn, slik vil jeg trøste dere» (Jes 66,13). Og en gang skal en mor legge deg til hvile. Hva mer vil du da, du lykkelige barn? Å, legg hodet ditt til din mors bryst, vær ubekymret og ha fred!

«Gud min mor?» Ja, ja, min bror, tro bare det hans egen munn har sagt, for han er sannferdig. «Å, da har jeg nok! Si bare amen og avslutt prekenen din – det trengs ikke mer.» Nei, kjære sjel, ikke amen ennå – du skal få høre mer. Herren vil også si deg hvordan han elsker deg, og hva slags morskjærlighet hans er.

«Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn?» Slik spør Herren. Legg merke til hvordan ordene stiger! Flere eldre utleggere har allerede pekt på det og sagt: «Det er her kraften ligger.»

«Glemmer vel en kvinne?» vil Herren først si. En kvinne, som Gud framfor andre har utrustet med en rik fylde av følelser – kan hun virkelig glemme, det vil si slutte å kjenne kjærlighet? Vel, kanskje glemmer hun far og mor og holder seg til sin mann. Men skulle hun også kunne glemme sitt barn? La det være et ulydig barn: Hun blir sint på det, men glemmer hun det av den grunn? Kunne hun stenge det ute fra sin kjærlighet og forbanne det i sitt hjerte? På ingen måte, ikke sant, dere mødre?

La oss likevel tenke oss at hun glemmer sin voksne sønn eller sin datter som har reist bort. Men skulle hun da også glemme sitt lille barn, det spede, hjelpeløse vesle barnet, og ta fra det sin kjærlighet og omsorg? Nei, nei! Hvordan skulle det være mulig? En tiger kunne gjøre det, men ingen øm mor.

La oss likevel tenke oss det umulige som mulig og anta at en kvinne kunne glemme sitt lille barn. Men skulle det også kunne gå så langt med en mor at hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn – at hun uten medlidenhet kunne se sitt diebarn vri seg og vansmekte i elendighet, nød, jammer og smerte?

Nei, nei! Et kvinneøye som aldri hadde grått, skulle da bli en kilde av tårer. Og hvor er den mor som ikke da av hjertet ville rope: «Å, mitt stakkars, stakkars barn, om jeg bare kunne lide i ditt sted!»?

Når Herren altså spør: «Glemmer vel en kvinne sitt lille barn?», ikke sant, da har dere mødre straks svaret klart og roper med én stemme: «Nei, nei! Det er

ikke mulig!» Vel, så vit da: «Slik vil heller ikke jeg glemme dere, mine barn, sier Herren.» Han elsker dem altså med den ømmeste mors ømhet.

Men nei, her er enda mer enn en mors ømhet, her er en kjærlighet som overgår morskjærligheten! Herren sier jo ikke: «Slik vil heller ikke jeg glemme dere.» Han sier: «Og om hun glemmer sitt barn, ja, om det umulige ble mulig, at en god mor ikke forbarmet seg over sitt livs sønn, så vil likevel ikke jeg, den Uforanderlige, som ikke er avhengig av noe, glemme deg!»

Dette veier tungt. Her åpner det seg et dyp av kjærlighet som intet menneskeøye kan se til bunns i. En slik morskjærlighet har vi ikke noe begrep om, ingen målestokk for og ingen ord for. Datter Sion! Våger du fortsatt å klage: «Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg»? Å, en slik klage er urett, er synd, er spott! Bort med den – ned i støvet og tilbe!

Og hvordan lyder så slutten på det guddommelige løftet? «Se,» sier Herren, «i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg.» Å, hvor trøsterikt det lyder, både for Sion som helhet og for den enkelte omvendte sjel!

Slik en byggmester som skal bygge en by, først lager en grunnplan og etter en bestemt plan tegner hele byen med hus, gater, plasser og palasser, slik har også Herren tegnet sin åndelige by – og pergamentet er hans allmektige hender. Etter hans plan og grunntegning står den alt ferdig i all sin prakt.

Hvem vil hindre ham i å sette sitt forsett ut i livet? Han vil fullføre bygningen. Og dere fra Samaria og Kanaans grenser, med feltropet «Riv ned, hogg inn!» – dere skal ikke få plante deres fane på tinden av den.

Sions murer står alltid for ham. Dag og natt tenker han på sin menighet; i den og ikke i noe annet finner han sin glede på jorden. Dødsrikets porter skal ikke få makt over den.

Og slik han har tegnet Sion som helhet, har han også tegnet hver av sine små sauer i hendene sine. Å, kjære sjel, om du kunne se ditt bilde der, ville du bli stum, så herlig står du malt i disse hendene! Ikke i den skikkelsen du nå har, ikke med dødslegemet og de skrøpelighetene og syndene som ennå henger ved deg.

Nei, se! Slik du en gang skal bli, slik har Herren tegnet deg i hendene sine. Han ser deg allerede i glansen av din fullendte forklarelse, mens du ennå vandrer her nede i bare strid og elendighet. Ja, nøyaktig slik du står tegnet i hans hender, skal du en gang bli. Det vil han selv sørge for.

Og tror du det kunne komme et øyeblikk, eller finnes et sted i verden, der Herrens øye ikke var over deg? Visst står du alltid for ham. Sitt for deg selv og gråt, eller væt ditt leie med tårer om natten som Elia under den ensomme gyvelbusken, eller skjul deg i de høye skogene der de er tettest: Guds morshjerte er hos deg, hans morsøye over deg, og hans hender holder om dine, selv om du ikke merker det.

Hvor du enn er, og hvordan du enn har det: Hver gang du klager «Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg», taler du forvirret og farer svært vill – det vet Gud. Å, bror, om dine øyne en gang ble åpnet så du fikk se syner, slik det skjedde med gutten hos profeten, da skulle du undre deg!

Bort da med bekymringene! Hver den som våger det, kan trøste seg med Guds morskjærlighet. Han glemmer ikke sitt barn, enda mindre sitt lille barn,

og aller minst sitt diebarn. Å nei, de spede små må vel ligge ham nærmest på hjertet, og de svakeste bærer han nok ømmest.

Men er vi også hans barn? Ja, ja! Det er dere, så sant dere kan si til dere selv at dere søker hans nåde med inderlige tårer, at dere av hjertet hungrer etter fruktene av hans kors og av hele alvoret i en sønderknust ånd lengter etter å bli renset i Jesu blod. Da er det nye mennesket født fram til lyset, da er dere Guds barn.

Og kan dere ennå ikke riktig glede dere over at dere er barn, og smaker dere ennå ikke deres Guds morskjærlighet, så stol likevel på den: Tiden da dere får smake den, skal nok komme. Å, Guds morskjærlighet ville gjerne føre oss på mildere og gladere veier enn den vanligvis gjør, dersom ikke vår frelse krevde noe annet.

Men tenk på fortellingen om de to kvinnene som stred om barnet for Salomos domstol. Se, skulle nøden og faren bli så stor at du ikke orker å bære den lenger, da vil det vise seg hvem som er din mor.

Men nå må hver og en se seg godt for, så han ikke trøster seg med Guds morskjærlighet uten grunn og håper på kjærlighet der det ikke er noe å håpe på. Bare Sion kan kalle Herren sin mor.

Det som legger denne morskjærligheten i fanget vårt, er ikke dyder eller dannelse, ikke faste eller sang, ikke gjerninger eller fortjeneste. Nei, det er alene et nedbrutt hjerte, en sønderknust ånd og et sukk som stiger opp til korset – nemlig dette: «Jesus, husk meg» (Luk 23,42). Røverens og den bøyde synderens «Å!» til offerlammet – bare det river himmelen opp, trenger igjennom til fars-hjertet og er nøkkelen til helligdommen. Måtte Gud da gi dere dette «Å!» i munn og hjerte! Amen.

Om Friedrich Wilhelm Krummacher

1796–1868

Friedrich Wilhelm Krummacher (1796–1868) var en tysk predikant fra den reformerte tradisjonen og en av de mest kjente vekkelsespredikantene i Tyskland på 1800-tallet. Han var prest blant annet i Elberfeld i Wuppertal, senere ved Trefoldighetskirken i Berlin, og fra 1853 hoffpredikant i Potsdam.

Prekenene hans om profetene Elia og Elisja ble utgitt i flere bind og oversatt til mange språk. De forener levende fortellerkunst med en klar forkynnelse av Kristus.

Krummacher ble også lest i Norden. C. O. Rosenius siterte ham ofte og gjenga deler av prekenene hans i artiklene sine i Pietisten. Flere av Rosenius' artikler bygger uttrykkelig på Krummacher, blant annet «Vår frelses høvding», «Enken i Sarepta», «Den sanne kirke» og «Ikke så at jeg alt har nådd dette», og i «Helliggjørelsen (II)» gjengir han en lengre fortelling fra Krummachers avsluttende preken over Høysangen i Salomo og Sjulammit.